

Forslag

til

Lov om ændring i lov om naturfredning.

Fremsat den 29. november 1962 af *Vivike, Aksel Larsen, Arne Larsen og Morten Lange.*

§ 1.

I lov om naturfredning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 194 af 16. juni 1961, udgår § 22, stk. 2.

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. april 1963.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 192 af 16. juni 1961 om ændring i lov om naturfredning, jfr. nu lovbekendtgørelse nr. 194 af 16. juni 1961, fik lovens § 22 følgende affattelse:

„Uden for byer og bymæssige bebyggelser og uden for områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplan eller byplan (dispositionsplan), må der ikke uden fredningsnævnets tilladelse opføres bygninger bortset fra sådanne, der alene tjener landbrugs-, skovbrugs-, fiskerierhvervet eller andet på stedet naturligt erhverv samt lokal helårsbeboelse. Nævnets afgørelse skal træffes inden 6 måneder fra begæringens modtagelse i nævnet.

Såfremt tilladelse i henhold til stk. 1, jfr. § 19, nægtes og ejendommen derved falder i værdi, er ejeren berettiget til erstatning for den ved afslaget forvoldte værdinedgang. Fredningsnævnet fastsætter så vidt muligt med ejerens tilslutning erstatningen ved kendelse. Om kendelsens indbringelse for overfredningsnævnet gælder lovens almindelige regler. Erstatningen udredes som i § 17 anført.“

Om den erstatning, som efter stk. 2 tilkommer ejeren, hvis tilladelse efter stk. 1 nægtes, udtaltes i folketingsudvalgets tillægsbetænkning, hvori den senere vedtagne affattelse foresloges, følgende:

„Udvalget er enigt i, at erstatningen — i overensstemmelse med anerkendte ekspropriationssynspunkter — ikke kan gå ud over den nedgang i ejendommens almindelige handelsværdi, som af-

slaget medfører. Det forhold, at en erhverver af en landbrugsejendom, f. eks. gennem en række udstykninger, såfremt forbuddet ikke var gældende, kunne opnå en særlig fortjeneste, skal ikke erstattes, hvis denne indtjeningsmulighed endnu ikke har manifesteret sig i den nævnte almindelige handelsværdi.“ (Folketingstidende 1960-61, tillæg B., sp. 1105).

Spørgsmålet om, hvilken erstatning der i givet fald skulle ydes, har imidlertid i mange tilfælde været genstand for tvivl, og selve det forhold, at der er fastsat erstatningspligt for nægtelse af tilladelse, har formentlig været medvirkende til, at der gives udstykningstilladelse også i tilfælde, hvor det synes urimeligt. Herved bliver det yderst vanskeligt for det offentlige at bremse den eksplosionsagtige udstykning af naturskønne områder, der for tiden foregår. Da der herved sker en uoprettelig forringelse og indskrænkning af landets rekreative områder, er det vigtigt at forsøge at hindre yderligere skade, og dette kan efter forslagsstillernes mening bedst ske ved at lade § 22, stk. 2, om ydelse af erstatning, hvis tilladelse efter stk. 1 nægtes, udgå. Nogen nødvendighed efter grundlovens § 73 for at yde erstatning i disse tilfælde foreligger ikke, idet der ikke er tale om ekspropriation, men om en almindelig begrænsning af ejendomsretten.

Et tilsvarende lovforslag fremsattes den 13. juni 1962, men nåede ikke at komme til behandling.